

נשק זול

במשך עשרת החדשים שחלפו יכולנו לזכות, תודשיחודש, בכלי-נשק בשביל חצי-מיליון גוסף של אנשים, מבלי להזקק לתמרים, לשטח בתי-החרושת או לעבודה, ששמשו בפרק זמן ההוא את תעשיית המלחמה.

אפשר היה להכפיל כמעט את „משמר הארץ” שלנו במספרו, למען שחרר חיילים מדירים לפלישה לאירופה. אפשר היה לזיינ עוד מיליון סינים; במלאיה היו יכולים או רבע מיליון סינים, הודים ומלאים לקבל נשק ולעזור בעצירת היפנים לפני סינגפור. רבע מיליון בני יוה וכתצי מיליון אוסטרלים, יכלו לקבל את אותו הנשק. מיליון הודים היו יכולים כיום הזה ללמוד את השימוש בגשק להגנת הודו במתודים של „משמר המולדת” ושל מלחמה פרמיונית. ובמשך כל החדשים האלה יכלו להגיע לאירופה, בשביל הפרמיונים, מסען-אניה פה ומשער-ממס שם.

נשק זה, כמובן, חייב היה בהכרח להיות זול ופשוט. לדעתי, המכסה המתאימה לחמשה מיליון אנשים הוא — קרוב למיליון תת-מקלעים ואקדחים באבומסיים, בדומה לאקדחי „סאואמי” של הפינים, שהוא כלי-הזין רבי-התועלת ביותר בצבא הפיני. וכן — חצי מיליון מרגמות, שכל אחת מהן מופעלת על-ידי שני אנשים, ואשר גדלן משתנה, מהכלי הקטן שהיפנים השתמשו בו ביעילות כזאת במלאיה ועד „צנור-הנקז” בן ששה האינש. הסוג רבי-הסספר ביותר הוא — מיליונים אחדים של קרביניי, „וינשססטר”, שהותאמו לירות כדור קטן מאד, הגדול אך במשהו מהכדור מסוג 22, כך שחיל רגלי יכול בנקל לשאת אותו 400 כדורים בתרמיל הצד שלו. ולבסוף — רימונים, חפסות גזות של חמרי-נפץ, מוקשים אנטי-מנטיים ואקדחים.

כיצד היינו יכולים לזכות בחצי-מיליון כלי-נשק אלה לחודש? מאות אלפים של אנשים בשירותי ההגנה האזרחית, „הוקפא” בעשרת החדשים האחרונים. וכן מצויים עוד אנשים וגשים בתעשיות בלתי חיוניות (בלי להזכיר את בזבוז האנשים בשירותים, שמוצב היה להעסיקם בייצור כלי נשק אלה). שאיפתנו צריכה היתה להיות — להגיע למספר כולל של שני מיליון עובדים בתפקיד זה. רבים משירותי ההגנה האזרחית מקיימים את תחנותיהם במוסכי-מכוניות, שיש בהם גם מקום וגם הציוד לייצור נשק קל, ואילו אחרים, כגון אנשי שירות ההצלה מסוגלים בהתלם להתקין לשם כך בנינים שנעזבו אחר ההפצצה. אחרים שוב היו יכולים לעבוד בבתיהם, או אנב מלוי תפקידם כצופי אש. לפי החישוב שלי, בקיום כוללים, היו יכולים ארבעה גברים או נשים, העובדים עבודה פרודוקטיבית 4 שעות ליום במכשירי-עבודה ומכונות פרימיטיביות לייצר כלי-נשק אחד עם תחמשתו במשך חודש. מכאן, ששני מיליון אנשים היו יכולים לייצר במשך חודש חצי מיליון כלי-נשק, ואת אשר ייקרה מהם. אשר למרגמות ורימונים, יש להעלות במשהו את המספר הזה; יריד שלי העובד רק במכשירי-יד ייצר מרגמות ומניחות את הדעת בשעות מעטות של פנאי. תת-מקלעים תוספסון וקרבינים היו מצריכים יותר זמן. הקנים יתכן שהיו מצריכים ייצור המוני; וחלקים אחרים — ייצור במכונות בבתי-חרושת „אמתיים”. ברם, כלי-הנשק מסוג זה נעשו במוסכי-המכוניות בכרצלונה, 18 חדשים לאחר פרוץ המלחמה בספרד.

שוב הוא הדבר שאנו מייצרים טנקים וממוסים עד שיעלו במספרם על אלו של הגרמנים, ברם, היתרון עד יהיה מאתנו והלאה, אם נייצר המוני כלי-נשק כאלה, והם יהיו רק שקלים כנגד המוני הנשק מסוג זה של האיוב. אנו זקוקים לכלי נשק קלים וזולים במדה מספיקה בשביל אותם האנשים, אשר במשך הורות אחדים הכריעו ברוב המלחמות — אנשי חיל-הרגלים, הקלעים, אנשי התגרות, הפרמיונים.

אילו הניענו כיום ירישת מתיבשת לאמור: „הביאו אתכם בפלישתכם כלי-נשק לאלה שילחמו אתכם ולפניכם ובראשכם” — היינו או זקקים לכלי-נשק אלה. היפנים, לפי הנראה,

יודעים היכן מוצאים כלי-נשק מאיזה סוג שהוא במקרה כזה. שלשה שבועות לאחר שהניסוח היפנים פנו צפונה מרגנון, הוסדרו כחותינו לא רק עלידי החילות היפנים אלא גם עלידי יחידות של בני בורמה, שהוקמו בתפון ואשר האמינו בהבטחת היפנים להעניק להם חופש לאומי. באותו זמן הודיעו רשמית השלטונות הצבאיים הבריטיים האחראים מעבר למפרץ בנגל, ששאלת הקמת "משמר ארץ" להודו תהיה נידונה לכשיהיו כלי-הנשק הדרושים. יש לנו כיום מספר תכניות לכלי-הנשק המתאימים במיוחד לייצור זול וקל. מפוס חדש של תת-מקלע הוא הדוגמא הראשונה של כלי-נשק זה. קולונל אחד ב"משמר הארץ", לאחר שהגיעה לידו הדוגמא הראשונה של כלי-נשק זה כתב בו הלשון: "סית זה הוא בנו של 'וולזורת'*, ואמו — הסוסה, 'מרסם וספנסר'**. והוסיף: "אולם אם רק הם יורים, יש לא חשובה היא צורתם החיצונית".

והם יורים ישר למדי. החלקים המהירים את כלי-היריה הזה מותאמים רק במקומות המגע שלהם; אולם הם יתווקו מעט יותר וזמן מספיק בשביל השימוש בקרב. אין הכוונה שיתקומו שנים; ולמה זה להם? במלחמה המודרנית מהירות-התנועה צריך להמצא כלי-נשק כזה בכל כלי-רכב, וממש מיליונים כאלה צריך היה שיעמדו לרשות האנשים הסמלאים את כל התפקידים ההכרחיים, אשר במלחמת העולם הקודמת היו נחשבים כרגיל לתפקידים "מאחורי הקוים" ושהם עלולים כיום, לאפתעתו של כל אחד, להוטרם כל רגע בקידחתיות למשך תקופה קצרה. והם הם כלי-הנשק לשימוש בתקופה קצרה זאת. ואין כל כוונה שיעברו בירושה לנכדינו, כגזנו לגבי כלי-נשק בריטיים כה רבים.

במשך דור או יותר סיפקו היפנים מוצרים זולים לשוקי-העולם. אין הם מייצרים מכונות-ממוארות מספוס רולס-רויס או כלי-נשק מאיכות כזאת. אולם מייצרים הם כלי-נשק קטנים וקלים שאפשר להניעם במהירות רבה; בכלי נשק אלה הם משתלטים על כלי-הנשק הכבדים יותר והאמינים יותר של מתנגדיהם. יש להם תותח-השדה הקל ביותר בעולם. יש להם המרגמה הקלה ביותר. אתדים מהרובים האבזומטיים שלהם יורים כדורים 0.25 (קוטר 1/4 אינש). קלים הם במדה כזאת, שחייל יפני מסוגל לשאת אותו בנקל כדורים פי שלשה מאשר חייל שלנו.

יש כזה משום אידיאה ועקרון; אין זו רק שאלה של כלי נשק קל. מול, לדוגמה, מסוסים. אנו מייצרים את המסוסים המובים ביותר בעולם. כליל השלמות הם ויקרים כמסו-המרוץ שלנו. אולם אנו מייצרים מעט מאד מסוסים המשולים לסוטי-עבודה זולים. אין לבצע את כל המלאכות בעולם בסוטי-מרוץ בלבד. טוב לגדלם, למסחם את המשובת ביותר. ברם, אם אתה מגדל רק את המשובת ביותר, אין אתה מגיע ליד כמות מספיקה.

סוף סוף החילונו לייצר אחדים מספוסים לכלי-הנשק, אשר אני מועץ, כי הכרחיים הם — כלי-הנשק של דימוקרטיה מווייגט. כלים שכל אדם ואדם יכול לשאתם ולהשתמש בהם אחר אימון מועט. אולם אנו מייצרים אותם במדה מועטת מדי. אם נמשיך כך, הרי שנפסיד את הנכס העיקרי שלנו: את העובדה שמחציתה של האוכלוסיה באירופה פעילה לצדנו או מוכנה לפעול כך, אם נצויה לה כלי-נשק. מה חסר לנו? שמא נחושת בשביל תרמילי הכדורים? ברור שלא, שהרי אנו ממשיכים להרשות לצבאנו לשאתה בכמויות גדולות על מדוי, ומסכנים דרך אנב אנשים, הואיל והנחושת מבריקה מעד להסואתם. כלום חסרה לנו "נחושת" מסוג אחר — כסף? לא. החמרים הדרושים משקלם פועם על כפות המאזנים של המלחמה הזאת. מיליון תת-מקלעים בקירוב אפשר לייצר מהחומר המושקע בבנייתה של אניטי-סיוור בת 10 אלפים מון. וכן היינו יכולים להשתמש בחלק ניכר מהחומר הנפסל בכדיקות המחמירות בכתי-הרושת המפיקים מוצרים בעלי איכות מעולה. מה שחסר לנו זהו הרעיון של המלחמה העממית. זה הוא הרעיון שסיכמתי אותו בצורתו הקצרה ביותר באמרי, שברשותנו יכולים להמצא גם המכונות וגם לוחמי-הגריליה; ואילו ברשות אויבינו — המכונות בלבד.

* "וולזורת" — תנות, בעלת מאות סניפים, באנגליה ובארה"ב, תמוכרת תוצרת המונית מכל המינים לצרכי יומיום, במחירים זולים ביותר; "מרסם וספנסר" — תנות, סניפים מאותו הסוג, במדרגה קצת יותר גבוהה.